

ôm cánh tay bé Loan đến cạnh cái xe hòm đen dài ngoằng đậu trước xe bánh mì thịt, món ăn khoái khẩu hàng ngày của bé :

— Nhanh lên, bọn nó đang chờ.

— Anh chờ em lâu chưa ?

— Cũng khá.

Trong xe có hai người đàn ông mặt mũi lăm lăm là đầy sẹo và mụn. Sáu Hiền giới thiệu người ngồi đằng sau :

— Chín Nạm. Em Tư.

Bé Loan hỏi:

— Anh là người Bắc ?

Chín Nạm đáp :

— Đứng boong. Tại sao em biết ?

— Vì phở Bắc có tô chín nạm ngon kinh khủng.

— Em Tư đùa vui ghê. Thôi, dón phép nhau làm gì, em. Chắc chị Cà đã nói với em về anh.

Khô quá, hết Lâm thời-kèn đến chị Cà, người ta quen mình, mà mình chẳng quen người ta...

Chín Nạm giải thích với Sáu Hiền :

— Hồi năm ngoái năm Ấp ở Biên-hòa tớ chip được một cô nương vạm dáng dề. Hơn tớ 8, 9 tuổi song trẻ thì thật trẻ. Con gái ở đó sợ như sợ cọp. Tục gọi là chị Cà. Chị Cà tâm sự nhiều với tớ về hành động của em Tư Phú Thọ. Văn ký thành...

giờ anh mới được bài kiến em...

Cả bọn cùng cười ré. Chín Nạm rón rén nhích sang bên. Bé Kiều Loan nói :

— Còn rộng. Em ngồi đủ rồi.

Chín Nạm đáp :

— Sợ cái giò heo đụng em.

Giò heo ! Giò heo ở đâu, bé chưa nhìn thấy. Máy anh này điên hả ? Đi xe hơi chờ giò heo theo. Giò heo đụng càng thích, bé vốn thích ăn giò heo chấm nước mắm Phú quốc dầm ớt cay. Chà, bún giò heo của bà cụ bán trên lề đường đối diện rạp Rex ngon có thể chết được...

Sáu Hiền phà hơi thuốc lá vào mặt bé Loan :

— Máy rõ vợ vĩnh. Máy đã bắt bớ với chị Cà, máy chưa biết em Tư Phú thọ là tay đẹt có hạng hả ? Đồ ngu, em luôn luôn thủ trong xác khẩu côn, dờp phát nào trúng phát ấy. Đừng thấy em nhỏ con mà khinh rẻ. Có ngày phải mặc sơ-mi gô đỏ, con ơi !

Bé Loan chính giữa, hai gã đàn ông kèm hai bên. Tất cả chui vào một căn phòng ở tầng chót một bin-dinh tối om bên kia sông Saigon. Căn phòng sặc mùi thuốc lá và rượu mạnh. Một đồng người quay quẩn quanh cái bàn vuông ở góc, chơi xì-dách. Một số gác chân lên bàn, nốc rượu tí tí. Một

số coi ti-vi. Thấy Sáu Hiền, mọi người đang ồn ào như chợ cá Trần quốc Toản bỗng im phắc. Sáu Hiền kéo ghế cho bé Loan :

— Có nữ tướng rồi, chúng mày ăn mừng đi...

Nút chai mở kêu đôm đốp. Một người râu ria xán lại, mời bé một ly rượu đầy ắp :

— Em Tư Phú Thọ đây hả ? Trừ phi anh cận thị nặng, nhìn mặt em bố đũa nào dám bảo em trên hai mươi tuổi.

Đĩ nhiên bé chưa đủ 14 chứ đừng nói 20 nữa. Bé ưỡn ngực, chuẩn bị nói lớn «đúng, em chưa đến 20 vì em không phải là Tư Phú Thọ, em là bé Loan, Văn thị Kiều Loan, con ông Văn văn Minh...»

Chín Nạm oang oang :

— Cận thị nặng hay không, kệ xác mày. Mày là thằng ngu nhất trong băng. Em Tư chưa đến hai mươi thì bố em là con nít hả. Còn lạ gì mày, mày ưa chơi với con nít. Coi chừng, em Tư chưa đến hai mươi của mày là một cây nhu đạo, mày lằng chằng bị em quật gãy xương sống là thường. Thằng ngu ơi... em chuyên đóng những vai con gái mười mấy tuổi nhà lành nên em phải ma-ki-ê cho nó trẻ. Vả lại, em là khách hàng nhân mặt của mấy tiệm căng da, sửa mũi, có nếp răn thì mỹ viện nó giấu đi, khó khăn cái con mẹ gì ?

Sáu Hiền xua tay :

— Thằng Chín nói đúng. Bọn mày đừng thổi miệng nữa. Công việc gay go, không dễ ăn dầu mà ngồi tán láo. Nè em Tư, cốc-tay đặc biệt của anh, em thường thức xem có được không ?

Bé Loan có cảm giác như cuống họng bị đốt cháy. Đã đau, cuống họng bé càng đau thêm. Bé không dám nhả thứ rượu cay sè này ra. Sáu Hiền bắc ghế một bên, bắt đầu câu chuyện đúng đắn :

— Công việc thế này, em nhá. Băng của anh đông vô kể, từ mấy năm nay ai cũng đang hoang, riêng một thằng bỏ lè. Bỏ lè chuyện thường thì còn dung tha được, đảng này nó thêm sức ráo trội. Vì vậy anh mới quyết định cho nó đi tàu suốt.

— Đi tàu suốt ?

— Phải. Phải nghiêm đàn em mới sợ. Nó trốn chui trốn nhủi ít lâu, giờ mới chường cái mặt mo ra. Nó dinh ninh vù qua mặt anh dễ dàng, điều nó không ngờ là anh có người theo nó sát nút. Tuy xit nó là chuyện nhưc đầu vì nó khôn như rãnh, giấu tội trong miệng, nó đệt lại cứ khỏi. Thêm một lý do khác không cho phép anh xit nó vì tất cả địa của vụ làm ăn năm ngoài do nó giữ hết. À, anh chưa nói với em năm ngoài băng của anh ăn hàng một chuyển lớn, đưa địa cho nó cất. Và nó vù

thắng một mạch. Tội nó là tội đi tàu suốt, nhưng trước đó phải moi xem nó nhét địa ở xó xỉnh nào. Em hiểu chưa, em Tư ?

Bé Kiều Loan nghe như vẹt nghe sấm. Riêng tiếng «đi tàu suốt» bé đã mít đặc, phương chi Sáu Hiền còn tuôn thêm những chữ ấm ở như «xít, tời» và «địa»...

Sáu Hiền tiếp tục cuộc độc giảng :

— Nó lớn hơn em một đồng tuổi, nó lại có máu 35 kỳ lạ, chuyên trồng cây si với ghế chanh cốm, đặc biệt là chanh cốm nhà-lành. Trông em có vẻ nhà-lành lắm. Nhiều con nhỏ tay sai của anh tìm cách bắt bớ với nó nhưng đều thất bại. Như anh đã nói, nó rất thính hơi, con ghế nào hờ hênh, tỏ vẻ hơi tờ mờ một tí là nó đề phòng ngay. Nếu em hờ hênh, nó phăng ra em nằm trong băng của anh nó sẽ không nương tay đâu.

Bé Loan liếc cái đồng hồ treo trên tường. Chết rồi. Gần 10 rưỡi. Sắp đến giờ ba má về nhà. Phải nhận lời gấp. Ra đến đường là mình chuồn.

— Mất độ bao lâu hả anh Sáu ?

— Tùy. Nó có yếu điểm khác người, khi khoái ai là chiếm cho bằng được. Nó a-la-xô liền, chứ không rền rang. Trong trường hợp nó không khoái thì đi theo nó cả tháng nó vẫn lạnh ngắt như cục

nước đá. Bởi vậy phút gặp gỡ đầu tiên là thời khắc quan trọng nhất. Cá cần câu là phải cần từ từ lúc ấy.

— Đồng ý.

— Anh biết nơi nó thường đến hàng ngày. Nó chỉ đến một nơi nên chắc chắn gặp. Anh sắp sẵn một kế hoạch tuyệt vời, rồi em phục lẫn. Việc thứ nhất của em sau khi cá cần câu là hỏi nó giấu địa ở đâu. Việc thứ hai là rủ nó đi nhảy.

— Sợ ý từ chối ?

— Nó mê nhảy hơn mọi thứ trên đời. Nhảy với ghế chanh cốm là điều nó hằng mơ ước. Bảo đảm với em, em đề nghị là nó 0-ké vô điều kiện. Và em yêu cầu nó đưa em đến hộp đêm Lộ-Lem.

— Lộ Lem, cái tên ngon quá há !

— Lộ Lem là con ghế nhỏ tuổi, nó kén con ghế lộ-lem thì anh chẳng tiếc gì nó. Hộp đêm này do anh làm chủ. Anh mới khai trương mấy bữa nay. Nhân viên từ vũ nữ, bồi rượu đến khách chơi đều là tay em của anh. Nào chúng mình lên đường.

Chín Nạm nhắc Sáu Hiền :

— Còn khoản rút lui nữa, anh Sáu.

Sáu Hiền nói :

— Ủ, em Tư nhớ nghe, sau khi biết được nơi nó giấu địa em hãy xin phép nó để vào toa-lét. Đâu bà vào toa-lét là thương, nó không nghi đâu. Đừng

dạy, em nên cẩn thận linh nhanh ra khỏi bàn vì ngay khi ấy các tòi lớn, tòi nhỏ của bọn anh đều khai hỏa đồng loạt.

Từ sững sốt bé Kiều Loan chuyển sang kinh hoảng. Khai hỏa nghĩa là bắn súng. Bé bắt đầu hiểu nghĩa chữ «tòi». Tòi là khẩu súng. Làm gì thì được chứ giết người thì không nên. Thấy mặt bé Loan ngẩn tò te Sáu Hiền lại tưởng có bé Lọ-Lem chờ được chi tiền. Hắn bèn quăng một xấp giấy bạc trên bàn. Kiều Loan chỉ dám nghĩ đến tiền chục đề mua cà-rem miếng, ó-mai gói và trái cóc dầm nước cam thảo chấm muối ớt, chưa bao giờ được ba má cho 500 đồng, chứ đừng nói là năm chục ngàn đồng. Nên bé từ chối :

— Anh cầm lên đi.

Sáu Hiền cười một cách tội nghiệp :

— Xa va, xa-va... em chê ít. Vậy anh li-xi thêm một xấp. Một xấp, chịu không. Không chịu. Thì hai xấp. Đ. m. ... con nhỏ này khó quá ta, anh chưa thuê ai dắt bằng em.

Cả bọn lữ lượt kéo ra xe. Toàn là xe hòm đen sì. Chưa yên vị Chín Nạm đã nhảy ra ngoài. Hắn ghé tai nói nhỏ điều gì với Sáu Hiền rồi ba chân bốn cẳng chạy trở lên phòng. Sáu Hiền cũng xuống đường chờ. Chín Nạm hớt hơ hớt hải đưa cho Sáu

Hiền xấp bạc 500 bé Loan gói trong cái mù-soa của bé, cất sau cái máy truyền hình. Hồi nãy trước khi ra cầu thang bé thừa cơ mọi người bận tít tít lấy mù-soa trong túi ra, thực hiện ý định của mình. Hàng ngày cô giáo của bé thường dạy người lương thiện không nên nhận tiền không lý do chính đáng.

Chín Nạm gói gói bạc cho bé Loan nhìn thấy rồi gấn giọng :

— Tiền của em ?

Bé Loan đáp :

— Phải.

— A, con bé này tỉnh thật. Tiền công của em, anh Sáu trả cho em tại sao em vứt lại trong phòng. Khi đưa ít thì em chê, khi trả nhiều thì cố tình không lấy. Rõ ràng em có gian ý. Em định phỉnh anh Sáu hả ?

Quay lại Sáu Hiền, hắn nói :

— Xin phép anh cho em răn nhỏ con bé rồi, đet mấy phát, ném nó xuống sông Saigon.

Sáu Hiền tiến lại, hỏi bé Loan :

— Dầu sao anh cũng cho em cơ hội biện hộ. A.lê, tại sao em vứt tiền lại ?

Bé Loan hơi run. Chín Nạm không đùa. Bé Loan đùa hóa thật. Bé vốn láu liễn trong lớp bé

được khen nhiều lần về tài nhanh trí — bé trả lời tron tru :

— Em không thể bỏ tiền trong túi.

Không thể, vì đó là tiền phi nghĩa. Không thể, cũng vì túi áo chỉ đựng vừa cái khăn tay nhỏ xtu. Một lần nữa Sáu Hiền lại hiểu lầm có lợi cho bé Loan, Hấn lơ mơ một vài giây đồng hồ rồi cười tươi :

— Rồi, rồi.. một li ông cụ nữa em bị nghi oan... Em không dám mang quá nhiều địa theo vì sợ thằng Năm Ngọt biết. Đúng, em khôn ghê, khôn hơn thằng Chín Nạm của anh nhiều. Em để tiền trong phòng anh, càng chứng tỏ em trung thành hết mực với anh. Hoan hô và cảm ơn em.

Thoát nạn...

Nhưng mới thoát nạn một nửa.

Kiều Loan dinh ninh ra đường là có thể chuẩn một mạch. Tê ra bé bị vây bọc tứ bề. Bé ngồi băng sau, một bên là Sáu Hiền, bên kia là Chín Nạm, phía trước có xe, phía sau có xe, xe nào cũng đầy nhóc người. Mặt bé tái mét, bé nghĩ đến diện mạo của ba má khi trở về nhà, bấm chuông cả giờ đồng hồ không thấy bé ra, đành lục xác lấy chìa khóa riêng mở cửa. Vào nhà, tìm hết phòng này đến phòng nọ cũng không thấy bé. Ba má sẽ giận dữ.

ghê gớm. Má sẽ gia giảm «tại ba nuông chiều nó nên nó hư, ngang nhiên bỏ nhà đi chơi» Ba sẽ đáp «tại má nuông chiều, không phải tôi. Đột nhiên má la lớn «khô tôi rồi, ba ơi, không khéo nó lang thang ngoài đường, cặp mắt cận thị, tai hơi nghễnh ngãng, nó bị xe cán cũng nên... giờ khuya, xe cộ chạy như điên... khô tôi rồi...» Chị Ngọc từng đi chơi đêm nhiều lần, và những đêm chị về muộn má cũng kỳ kèo ba và lo chị bị xe cán. Cho nên đêm nay bé Loan vắng nhà bất tình linh má sẽ nói như vậy...

— Em teo hả ?

Sáu Hiền hỏi bé. Teo là cái chắc. Nếu Sáu Hiền thấu hiểu tâm trạng của bé thì còn teo gấp bội, Bé Loan gật đầu nhẹ nhẹ. Sáu Hiền nhún vai :

— Teo là phải. Trước giờ làm sự anh là tay đũa còn teo, hưởng hồ con ghế như em. Nhưng chỉ được quyền teo hơi hơi, teo cho phải đạo thôi, teo nhiều không dặng.

Xe chở Kiều Loan đậu gần một bin-dinh cao lều nghèo, đèn thấp sáng choang. Những chiếc xe đi sau tấp ở xa, mọi người ngồi luôn bên trong. Sáu Hiền chỉ chiếc xe đưa mũi trần sơn đỏ leo ngang lề :

— Xe hộp của thằng Năm Ngọt. Nó đến đã

lâu. Nó sắp ra rồi đó. Ráng lên em Tư, cả băng trông cậy vào mình em. Em nhớ kế hoạch của anh chứ ? Em núp trong tối, khi nó mở máy thì rúc vào cảng xe của nó và ngã lăn kèn ra đất. Hồi em làm ăn trong băng thẳng Lâm thôi. kèn em đã moi địa của hơn một chục thẳng chủ xe nhà giàu bằng cách giả vờ bị cảng xe húc té. Phải không, em Tư Phú Thọ ?

— Không, không...

— Lại teo rồi. Can đảm lên nào.

Chín Nạm nắm tay bé Loan kéo về phía tường. Tòa nhà đầy ánh đèn, phía bên này lại tranh tối, tranh sáng. Sau bức tường thì quá tối. Sáu Hiền bỗng reo lên :

— Kia, thẳng Năm vừa ra...

Bé Loan run cầm cập, chân bé đứng không vững. Bé nói lầm rầm một mình :

— Không, không... cho em về...

Hai tên du dăng không nghe tiếng than thở tuyệt vọng của bé. Chúng còn bận dán mắt vào gã đàn ông trung niên phục sức bảnh bao khoan thai từ tòa nhà sáng đèn bước ra. Tòa nhà là khách sạn thì phải vì ở cửa có người mặc áo quần đồ nẹp vàng, đội mũ đính tua kim tuyến lòng thông đứng gác. Năm Ngọt dừng lại, nhìn bốn phía, người gác khom lưng chào, cung kính. Năm Ngọt có bộ râu,

mép gọt tía công phu và cái và-vaet thắt thật tròn tria, bé Loan mới nhìn thấy đã nảy cảm tình.

Chín Nạm thì thầm :

— Nó trèo lên xe. Em Tư thấy rõ chưa ?

Tiếng động cơ nổ ngon lành. Sáu Hiền xô bé Loan từ bóng tối ra giữa lề :

— Trờ tài đi.

Đèn pha của chiếc xe đua nhấp nháy làm bé Loan chói mắt. Bị đẩy mạnh bé loạng choạng. Vừa vặn chiếc xe trở tới, Sáu Hiền dặn bé nằm quay trên đất song bé lại ôm lấy cảng xe. Tài-xế thẳng lại ngay và bé Loan ngã ngồi bèn lề, nửa sợ sệt, nửa bần thần.

Năm Ngọt hốt hoảng mở cửa xe. Hân đỡ bé Loan, giọng ngọt ngào (thật đúng với tên Ngọt) :

— Có bị thương không ?

Bé Loan lắc đầu. Năm Ngọt tỏ vẻ bức bối :

— Em vô ý quá. Trước khi vượt qua đường phải nhìn hai bên cẩn thận. Vô ý như em thì mặc sơ-mi gỗ như không.

Bé Loan phản đối :

— Thưa ông, dẫu em vô ý đến mấy em cũng không bao giờ mặc sơ-mi gỗ.

— Tại sao ?

— Vì sơ mi phải may bằng vải.

Năm Ngọt cười. Lối nói ngây thơ của bé Loan thích hợp với bệnh ưa chanh cốm của hắn.

Người gác cửa xun xoe đến gần :

— Thưa ông Năm, bọn gái thường giả bộ bị xe cán đè vùi tiền. Ông thí cho vài tờ là xong.

Năm Ngọt nhăn mặt :

— Bậy nào, con nhà lành, không phải gái chùa. Anh dúi cô bé vào bin-dinh. Dường như cô ta hơi khập khiễng. Bề nào tôi cũng phải đợi cô ta khỏe hẳn mới đi được. Mau lên, kéo bọn cớm và nhà báo túa đến thì mệt.

Khách sạn của Năm Ngọt thuộc loại sang. Phòng tiếp tân gồm toàn ghế lót nệm da đỏ êm ái, nền nhà bóng loáng, soi gương thấy rõ nếp răn. Người gác le te kiểm nước ngọt. Năm Ngọt kéo ghế ngồi gần bé, rồi nói, giọng dịu dàng :

— Em chỉ bị sây sát xoàng. Cứ sự xảy ra do lỗi của em, nhưng giờ này anh không muốn tìm trách nhiệm phải quấy của ai, anh thấy em không bị hề hấn là được. Áo em bị vấy bùn, anh sẵn sàng bồi thường cho em. Đây, em cầm tạm. Một ngàn, nhé ?

Bé Loan lặng thinh. Áo chị Ngọc bị vấy bùn thì chết. Chị thương áo hơn em ruột của chị. Chị diện đồ soa-rê, bé chỉ dụng nhẹ ngón tay chị đã

la rầm nhà «chớ, chớ, cái con quý kia, tay mày bản như vậy làm hỏng áo đẹp của tao». Sáng mai thấy áo vấy bùn chị Ngọc sẽ cùng brou đầu. Thật vậy, chị Ngọc có bản tay tuyệt đẹp, kếp của chị tưởng bàn tay ngọc ngà này chỉ biết dạo dương cầm, họ đâu biết nó còn biết làm một việc khác : việc cùng đầu bé Loan.

— Một ngàn không chịu. Thế thì hai ngàn.

Bé Loan tiếp tục lặng thinh.

— Ba ngàn. Ba ngàn, em dư tiền may cái áo đầm mới.

Bé Loan ngược nhìn Năm Ngọt, thách thức :

— Cảm ơn ông. Ba má em cảm em nhận tiền của người lạ.

Năm Ngọt lại cười. Trong đời trùm du dăng có lẽ hắn chưa hề gặp ai chề tiền kỳ quặc như bé Loan. Hắn hỏi bé :

— Em bao nhiêu tuổi ?

Bé Loan nói dối :

— Trên 15. Tết này là 16.

— 15, 16 tuổi như em mới biết chề ba ngàn, bạc giữa lúc người khôn của khó này. Em dễ thương lắm. Đừng kêu anh bằng ông, kêu bằng anh cho nó thân mật. Nè, em còn nhỏ mà ăn mặc như người lớn. Em lại vẽ mặt như đào hát. Thôi, em.

chê địa của anh, thì anh mời em cùng ly với anh. Được không ?

Cái gì chứ cùng ly thì được gấp, bé Loan vốn thèm uống quanh năm. Đây là lần đầu bé vào bar. Ba má cho hay bar là nơi bán rượu mạnh, giành riêng cho người lớn, con nít không được bén mảng tới đã đành, ngay cả đàn bà thiếu nữ lá ngọc cành vàng cũng phải tránh xa. Đêm nay bé trốn ba má, ăn vụng xem sao...

Chú bồi bung lại hai ly nước nâu vàng. Bé đang bối rối thì chú bồi đặt hai ly cà-rem va-ni cao ngất ngưỡng cách bé một mét. Thơm ghê, ngon ghê. Chẳng biết của bé hay của ai, bé xà lại đớp lấy đớp dề. Năm Ngọt uống rượu một mình rồi nói :

— Con nít chính hiệu chứ không phải là con nít giả vờ.

Ăn cà-rem xong, bé Loan ngồi đối diện Năm Ngọt. Cuộc tâm tình bắt đầu. Bé kể lại tại sao bé mặc áo của chị, dùng son phấn của chị, và dận giày của chị. Chẳng qua bé hận người lớn. Bé sắp bước sang giai đoạn Sáu Hiền kêu điện thoại thì cái đồng hồ quả lắc tai hại boong boong ròn rã.

Thậm cấp chí nguy, 11 giờ. Ba má đã về. Bé lật trời xò ghế. Năm Ngọt giữ lại,

— Em đi đâu ?

Giọng bé khản đặc :

— Ba má đánh chết.

— Yên tâm, anh sẽ lái em về tận nhà, và xin lỗi ba má cho em. Từ lâu anh hằng mong ước được cặp kè một cô em nhỏ bé, ngoan ngoãn để trò chuyện tầm phào và khiêu vũ. Em biết nhảy chứ ?

— Nhảy dầm à anh. Em cũng biết sơ sơ. Đi được bài cha-cha-cha và si-lô.

— Vậy anh mời anh em đi nhảy.

Bình sinh bé Loan khoái nhót một cây. Chị Ngọc vẫn thèm đôi cẳng dài, giẻo như kẹo kéo của bé. Bé không học, chỉ nhìn thiên hạ khiêu vũ mà cũng biết. Giỏi nữa là khác. Ba, thường thở dài « cái con Loan này học bài tối dạ nhất nước, học nhót lại là thần đồng mặt hạng con ơi... » Bé Loan ham vui, quên phứt ba má. Bé gật đầu hồn nhiên. Năm Ngọt hỏi :

— Anh quen nhiều tiệm nhảy, riêng đêm nay, anh muốn cho em quyền lựa chọn. Em là cô bé Lộ Lem của anh đấy. Nào, em muốn đi nhảy ở đâu ?

— Nhà hàng Lộ Lem.

— Chưa hề nghe nói tới nhà hàng Lộ Lem. Em đến Lộ-Lem chưa ?

— Chưa.

— Sao em biết ?

— Chị em đọc báo. Tiệm nhảy mới khai trương.

— Càng tốt. Đề anh hỏi bồi địa chỉ của tiệm Lọ Lem.

Mấy phút sau bé Kiều Loan đã ung dung ngồi bên Năm Ngọt trong chiếc xe mui trần lộng lẫy. Nhà hàng Lọ Lem ở cuối một con đường vắng vẻ, buồn hiu gần bến tàu. Xe đậu lại, một chú bồi phục sức sắc sỡ chạy vội ra, khúm núm mở cửa. Năm Ngọt chăm chú ngó bồi, đoạn hát hàm :

— Trông anh quen mặt quá. Tôi đã gặp anh nhiều lần rồi phải không ?

Chú bồi lắc đầu quày quạy :

— Thưa, ông nhớ lầm. Tôi chưa được vinh hạnh gặp ông.

Năm Ngọt lấy tay che gió để châm thuốc lá :

— Nhà hàng này hơi... bất tiện. Minh đi chỗ khác nhé ?

Bé Loan phụng phịu :

— Chỉ vào một lát thôi.

Những bóng đèn xanh đỏ rực rỡ và tiếng nhạc giết gân từ vũ trường vọng ra làm bé Loan nón nao. Sau một phút ngần ngại Năm Ngọt đành bước theo bé Loan. Đến cửa hẳn lẩm bầm :

— Không lẽ mình nhớ lầm. Tháng này có cái, theo trên màng tang...

Đã đến nơi, rút lui cũng khó. Dầu sao Năm Ngọt mỡ cũng là dân chơi có môn bài. Miễn hồ mình mở rộng tai và mắt. Khẩu súng dưới nách được nạp đạn dăng hoàng. Trừ phi thắng Sáu Hiền phục kích mình...

Bồi cung kính dẫn hai người đến cái bàn ở góc. Năm Ngọt không chịu :

— Đồi cái khác.

Bồi đáp :

— Thưa, chỉ còn cái này.

Vũ trường không rộng mấy song được trang trí khéo léo nên gây được cảm tưởng rộng và kẻ được nhiều bàn. Khách đến khá đông, ai nấy phục sức chỉnh tề, sang trọng, xoàng ra cũng đeo cà-vạt. Một phần ba số bàn còn trống. Năm Ngọt chỉ tay :

— Tôi lấy cái bàn trống gần cửa.

— Thưa, tuy trống nó đã có khách giữ chỗ.

— Cả bàn này nữa ?

— Đa. Mọi bàn đều được côm-măng. Bàn giành cho quý vị là cái sau cùng.

Năm Ngọt không lấy làm hài lòng trước lời giải thích của bồi. Hắn cũng nhoen cười vui vì lấy cái vui tràn trề của bé Kiều Loan. Trừ sàn nhảy:

tròn có đèn sáng, phần còn lại của vũ trường chìm trong cảnh tối lờ mờ. Ban nhạc khuất sau tấm bình phong, quầy rượu cũng nửa sáng, nửa tối. Vũ trường Lọ-Lem tỏ ra thích hợp với sự hẹn hò của trai gái yêu đương.

Bé Loan vẫy bồi :

— Nước bom pha cà-rém, thật nhiều cà-rém.

Và lấy cho cái ly cối.

Năm Ngọt xoa bàn tay mồm mĩm của bé :

— Ngồi bên em anh quên được tất cả những cái bần thiêu, khốn nạn ở đời.

Bé Kiều Loan đã có sẵn thiện cảm với Năm Ngọt. Lời nói chí tình của hắn làm bé bưng tỉnh.

Giọng Năm Ngọt băng khuâng :

— Đời mình đang tươi, đang đẹp như vậy mà có đứa muốn cho mình đi tàu suốt...

Bé Loan nhồm dít :

— Đi tàu suốt ? Đi tàu suốt là thế nào hả anh ?

— Là chết. Là bị giết.

— Trời đất.

— Em nghe ai nói tiếng «đi tàu suốt» chưa ?

— Rồi. Còn sơ mi gỗ ?

— Hôm dựng xác chết.

— Tại ?

— Là tiền .

— Giò heo ?

— Súng lục.

— Trời đất.

— Em kêu trời vì em còn nhỏ, em còn quá ngây thơ, chưa bợn những dè tiện của cuộc sống. Anh làm nghề sử dụng giò heo từ năm 20 tuổi, nghĩa là trên 20 năm nay, anh đã cho cơ man đứa đi tàu suốt. Thật ra..

— Làm nghề của anh không tốt, anh ơi.

— Em là đứa con gái thứ nhất và sau chót thành thật chỉ trích anh. Chưa đứa nào dám phê bình anh cả. Vì chúng nó sợ anh ỳnh tõe đom đóm. Anh dữ tợn một cây. Chúng nó cũng sợ cái bát-phơi của anh. Nói cho đúng, anh đầu chủ trương làm nghề bắt lương này, chẳng qua do hoàn cảnh mà ra. Cha mẹ anh mất sớm, anh được bà cô mang về nuôi, tiếng là nuôi kỹ thật ở đợ, còn cực nhọc hơn tôi tớ, làm từ sáng đến tối không nghỉ, ăn uống thiếu thốn, lại không được trả đồng xu tềng. Khổ quá hóa liều, anh nổi loạn, cãi lại bà cô, đánh bầm mặt mấy thằng em họ cây giầu làm phách rồi vù lên Saigon lập nghiệp. Mới 9 tuổi, anh đã ngồi nhà đá về tội móc túi. Mãn tù, anh trở thành yêng hùng bên xe. thoát đầu chơi dao, sau đến chơi súng. Tổng cộng trong mấy chục năm sống ngoài